

?Tres mesos; fragilitats, responsabilitats i possibilitats

«Garantir els drets socials està sent una tasca diària que colpeix de realitat una imatge prefabricada que teníem de la nostra ciutat»

Tres mesos. Es diu ràpid però ha estat i seguirà essent feixuc i estrany. Tres mesos per a un desvetllament d'una normalitat que ara se'ns presenta llunyana, aliena i també disfuncional. Perquè aquella normalitat, que s'ha quedat amb el pap ple de projectes i coses a mig fer, també era una matèria primera de desigualtats que ha posat de manifest com de fràgils som avui.

També a Sant Cugat, una veritat coneguda ha emergit amb força: La fragilitat sobtada que té molts motius i diversos; ser gran, família monomarental, tenir mobilitat reduïda, ser autònom, que la teva empresa hagi tancat, o haver de cuidar de persones dependents i infants o/i haver-ho de fer treballant des de casa. Totes i cadascuna de les històries corrents que sentim són dures o difícils per alguna cosa. Algunes més. A Drets Socials, les emparem cada dia. S'han disparat les necessitats bàsiques i s'han esfumat les possibilitats de cobrir-les per a molts, per a milers de veïns per sis sols. Protegir, acompanyar i garantir que es compleixen els drets socials està essent una tasca ingent diària que colpeix de realitat una imatge prefabricada que teníem de la nostra ciutat. I malgrat això cal anar-hi, buscant aliances amb les xarxes de suport, reordenant les prioritats, redefinint els protocols. Prioritzar la gent sempre i per sobre de tot. És molt possible que haguem de deixar coses al calaix, ara toca el que toca. Abastir menjar, acompanyar en la soledat, guarir la malaltia, cuidar els infants i grans, fer-ho amb la fortalesa que és tant primordial i urgent que res va abans, fer-ho amb la humilitat que sols no arribem a tot arreu.

I és clar que sols, siguem qui siguem, no podem combatre reptes d'aquesta magnitud. Una persona sola, una família, un ajuntament o un govern. Ni sols ni amb receptes senzilles podem reconstruir l'escletxa oberta. I per a avançar cal analitzar bé, quina és aquesta matèria primera de què parlàvem. Hi ha responsables i responsabilitats compartides amb noms, partits, i doctrines econòmiques.

Perquè la crisi és exògena, però la realitat amb la que ha treballat i el resultat que avui tenim té orígens clars. Una economia, que després de la darrera crisi va sortir reforçada a costa de precaritzar les feines, una eufòria de matracà a favor de la meritocràcia com a dogma que només ha amagat menys cobertura social per a la majoria, i en detriment del sistema cooperatiu, un sistema públic de protecció que s'han anat aprimant a costa de retallades, especialment dolorosa la de dependència el 2010 de la mà de Fortuny, a través de governs que no han prioritzat els drets socials. Una societat que ha invisibilitzat les cures, que ha dit que eren lemes de feministes, quan dèiem que la vida al centre és ressignificar tot allò que necessitem per a cuidar-nos. Valorar-ho, pagar-ho. I un mercat d'habitatge desregulat, el qual no s'ha volgut legislar per por d'enfurismar als grans tenidors. I que es tradueix en un vector d'empobriment total. Pots treballar, no estalviar, arribar just i pagar el lloguer, però quan algun imprevist es posi enmig, cau tot com un castell de cartes, començant per la pèrdua de sostre. L'habitatge és un bé preuat per imprescindible i s'ha de regular. Sense matisos i amb urgència. Els ajuntaments podem pal·liar els casos més vulnerables, però no podem lluitar sols contra la ferocitat del mercat.

Des de Drets socials hem multiplicat els ajuts a l'emergència, hem tret una línia d'ajuts per si s'acaben les de l'Agència de l'Habitatge (400.000 euros), hem disposat recursos a qui s'havia quedat sense recer, però també ens toca en tant que recursos de tots, posar la responsabilitat de forma compartida amb el conjunt de veïns. Als propietaris, a les APIS, a tots aquells qui tinguin capacitat d'incidència. No ens podem permetre que se'ns trenqui la ciutat pel mig. Per això també hem endegat aquest projecte de Punt de mediació entre llogaters i propietaris.

La possibilitat que ens brinda aquest sotrac, sense espiritualismes ni clixés és la de repensar què és significatiu de debò per les nostres vides. En aquesta crisi en què hem perdut a gent, hem patit per les nostres persones estimades, els nostres avis, pares, hem vist com de fonamental és l'escola en la lluita contra la segregació, com d'importants són les cuidadores, les gerentòlogues, els infermers, les metgesses, els serveis de neteja. La salut, la casa, el menjar, el temps. Tenim la possibilitat d'arrapar-nos a aquesta fortalesa apresada; som gregaris, ens necessitem i només així podem fer front als reptes per la vida que ens imposa el món. Intentem construir alguna cosa més genuïna, fèrtil, constructiva, profitosa, cooperativa, solidària i transformadora. Tenim la possibilitat de fer una ciutat més habitable, més serena i més honesta amb ella mateixa. Més solidària i més viva. Convertir aquesta possibilitat en realitat és una tasca que serà de tots.